

Publicerad 2008-02-27 09:45 av Jan Seilitz

*Om vad allting kan bli några år senare då minnena från det förgångna fortfarande lever men inte ska förväxlas med nuet.*

### **Resa i det förgångna**

Jag vet inte vad som händer med människor som reser. Men att resandet förändrar människor är väl rimligt att tro eftersom det finns gott om talesätt och bevingade ord som handlar om resandet. Det franska talesättet "partir c'est mourir un peu" betyder översatt ungefär "att resa, är att dö en smula", också om en och annan patafysiker inverterat devisen och menar att "att dö, det är att resa en smula!", men, det är en annan historia.

Vad som grep tag i mig av stämningen på Centralen inför min stundande utflykt var de resandes behov av att ta en smula trygghet med sig hemifrån och liksom försöka återskapa den var de än befann sig. Det är så iögonfallande att många verkligen känner sig som hemma och gärna faller i sömn både här och där, ibland i de egendomligaste kroppsställningar och uppenbarligen utan vare sig hämningar eller tanke på omgivningen. En man utanför bekvämlighetsinrättningen sov stående med armarna uppsträckta liksom mot en högre rymd. Det roliga var att huvudet var nedåt- och framåtböjt på honom som vore han både vinnare och förlorare av något, samtidigt. Han stod fortfarande kvar på samma sätt när jag började gå mot perrongen.

De skramlande tågen från förr med tre klasser finns inte längre, och jag saknar dem inte. Det var hårt i baken att åka till gymnastiklägret i Skälderviken som sjuåring på träbänkar och med en skvalpande vattenkaraff med oklart innehåll uppmonterad i någon hörna. För att inte tala om resorna från mormor och morfar i Närke. Dessa mardrömsfärder har etsat sig fast i minnet och handlar om äggmackor och ett evigt skakande samt mammas orimligt glada uppsyn och humör när hon slutligen mötte mig på Centralen i Malmö. Jag tyckte då att det tog ett halvt liv dessa sjuttio eller åttio mil och jag tror att grunden för min motvilja mot all slags förflyttning började här.

Varför ska människan förflytta sig över huvud taget, när hennes "jag" inte rör sig en millimeter? Det är ju så med den saken att eftersom jaget är identiskt med oändligheten så har det varken början eller slut och därmed inte någon utsträckning i vare sig tid eller rum och kan således inte förflyttas. Så, varför inbillar vi oss att det är trevligt att komma till främmande platser när det egentligen bara är kroppen som är där med alla sina brister? Kunde det inte räcka med den sköna soffan hemma och några filmer om andra länder? Landskap, lukter, ljus och ljud ändrar sig, men jaget är detsamma överallt med marginella variationer. Det är vår identitetsföreställning.

När jag äntrat mitt X-2000 mot Göteborg och hade kommit en bit på väg började jag ifrågasätta om jag egentligen var riktigt klok. Jag var på väg till ett litet samhälle norr om Göteborg som heter Alafors och om vilket jag inte visste ett dugg. Där bor en nu vithårig dam som jag träffat och hade sällskap med under ett år, men det var för tusen år sedan. Jag hade träffat henne som sextonåring under min mest intensiva lövsprickning, och jag visste ingenting då om vare sig livet eller kärleken. Och nu hade jag alltså av en tillfällighet snubblat över hennes flicknamn på nätet en dag då jag satt och drömde om öden som korsat mina. Hon var arton den gången och jag sexton, hon med fräknar och jag utan men med en omättlig aptit på

livet. Under åren som gått har jag ibland undrat, som man kanske gör, vad det blev av henne, vad som hände sen eller om hon kanske ens levde. Hon var i alla fall två år äldre än jag (!). Men hon levde och hade efter mitt trevande första brev ringt upp mig efter att ha svarat på det med ett utropstecken och ordet – BINGO! en kanske något överdriven entusiasm från hennes sida, men det var så det var. Och nu var jag alltså på väg till henne för att, ja, jag vet inte riktigt...

Hjulens på den gamla tiden monotona dunkande mot rälen finns inte längre, i varje fall inte på våra stambanor. Istället påminde det jämna ljudet utifrån om det drömlika tillstånd jag själv var i. Det susade liksom, både i huvudet och utanför. Är det riktigt klokt av en mogen man att söka upp sin gamla flamma från förr efter alla dessa år utan att ha hört av henne dessemellan?

Jag har fyra mer eller mindre lyckliga äktenskap i bagaget och hon jag var på väg till; två. Och likväl ville försynen att jag skulle hitta henne på nätet, något jag aldrig hade gjort om hon inte tagit tillbaka sitt gamla flicknamn. Efter tre namnbyten var hon tillbaka till ruta ett och det kändes som om hon gjort detta för att jag skulle snubbla över hennes efternamn i cyberrymden. Vad ville nämnda försyn? Det var detta och liknande som gjorde att jag inte var medveten om den yttre verkligheten förrän konduktören ropade "nästa; Göteborg!" och jag fick stiga av på John-Ericssonterminalen och byta till buss 403 mot Älvängen. Vad som hände sen är en annan historia som rymmer ett och annat av mer privat natur. Dock inget otillbörligt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jan Seilitz med Poeter.se id #20965 innehar upphovsrätten